

Dagmar Lhotová, ilustroval Jiří Fíxl

Robin, pes a já

Dagmar Lhotová, ilustroval Jiří Fíxl

Robin, pes a já

 GRADA®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Dagmar Lhotová

Robin, pes a já

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5391. publikaci

Ilustrace Jiří Fixl (www.jirifixl.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 1., 2014

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2014
© Dagmar Lhotová, 2014
Cover Illustration © Jiří Fixl

ISBN 978-80-247-4797-2

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8925-5 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8926-2 (ve formátu EPUB)

Obsah

Jsme děti z ostrova	7
Prozradím, co ještě o nás vím	11
Ještě o Robinovi	14
Robin nás stále překvapuje	18
Vymýšlet překvapení není jednoduché	22
Zlobíme se i radujeme	26
Pátek před narozeninami	30
Všechno se mění k lepšímu	33
Končíme s nakupováním	36
Nepovedené sváteční dopoledne	40
Narozeninový oběd	43
Velmi zvláštní neděle	46
Neuvážené nápady	49
Co bude dál?	54
Nevíme si rady	56
Výprava do Nádražní ulice	60
Jsme skoro u cíle	63
Konečně u cíle	65
Víckrát se raději neopozdíme	69
Chystáme se na návštěvu do nemocnice	73
Seznámení s Matějem	75
Na letošní jaro budeme hodně vzpomínat	79

Jsme děti z ostrova

Baví mě, že jsem sestra mladšího bratra, který má spoustu nápadů. Každý takový není. Zkrátka nikdo není jako on. Nikdo na světě se mu nepodobá.

Bydlíme s rodiči na konci malého města ve Staré čtvrti. Ten hezký kout schovaný mezi stromy a nekončící zelení vypadá jako nějaký ostrov. S chutí tam s bráškou běháme mezi trávníky, plížíme se spletímy cestičkami kolem starých kamenných laviček, proplétáme se tajnými zákoutími a hrajeme si na robinzony. Vůbec nic proti takovým honičkám nemám, klidně se mladšímu bráškovvi přizpůsobím. Snažím se nic mu nezkatit a nechci mu nic ani rozmlouvat. Naštěstí většinou na moje rady spoléhá, ale je i svéhlavička a překvapuje kdekoho. Nejvíc rodiče nebo své učitele.

Když má můj bráška nějaký nápad, musí okamžitě vědět, jak a koho jím překvapil. Například minulý týden podepsal jeden svůj školní sešit a dva výkresy *Robin Hrášek*. Proč ne Vojta Hrášek? Protože pro něho je jméno Robin pět písmen z robinzona, na kterého si rád hraje. Na mne zbyla z robinzona jen tři poslední písmena. Klidně mi je přenechal. Za nabídku jména Zon jsem mu sice poděkovala, ale používat ho nehodlám. Je natolik zvláštní, že by si na ně moji spolužáci sotva zvykli. Raději zůstanu napořád Marka ze 4. B.

Můj bráška je přesvědčený, že křestní jméno by si měl vybrat každý sám. Nejpozději při nástupu do první třídy základní školy. Takové, které se k němu hodí, které se mu líbí a které nikdo široko daleko nemá. Když je někde stejných jmen mnoho, nikdo pak neví, kdo na koho volá. Stává se to právě v naší škole, kde je Vojtů víc než dost a z toho je někdy pěkný zmatek.

Můj bráška každému rád vysvětluje, proč chce být Robin a kde má náš ostrov ve Staré čtvrti hranice. Rád by se domluvil s naším panem starostou, aby ulice, kde bydlíme, dostala nový název. Nejraději takový, co vymyslel sám: „U ostrova“. Také by se mu líbilo, kdyby o tom přemýšleli všichni obyvatelé, kteří v ulici na kraji ostrova bydlí. Robin je ochotný pomáhat panu starostovi při konečném sčítání a výběru nejlepších nápadů. Číst už přece umí a také počítat do sta. Číslice ho moc baví.

Dobré nápady Robinovi nerozmlouvám. Držím mu palce, aby se mu i ta nejneobvyklejší přání splnila. Kdy se vypraví na radnici za panem starostou, zatím neprozradil. Nemá nikdy tolik času, aby se rozběhl za hranici ostrova, kde je tak rád.

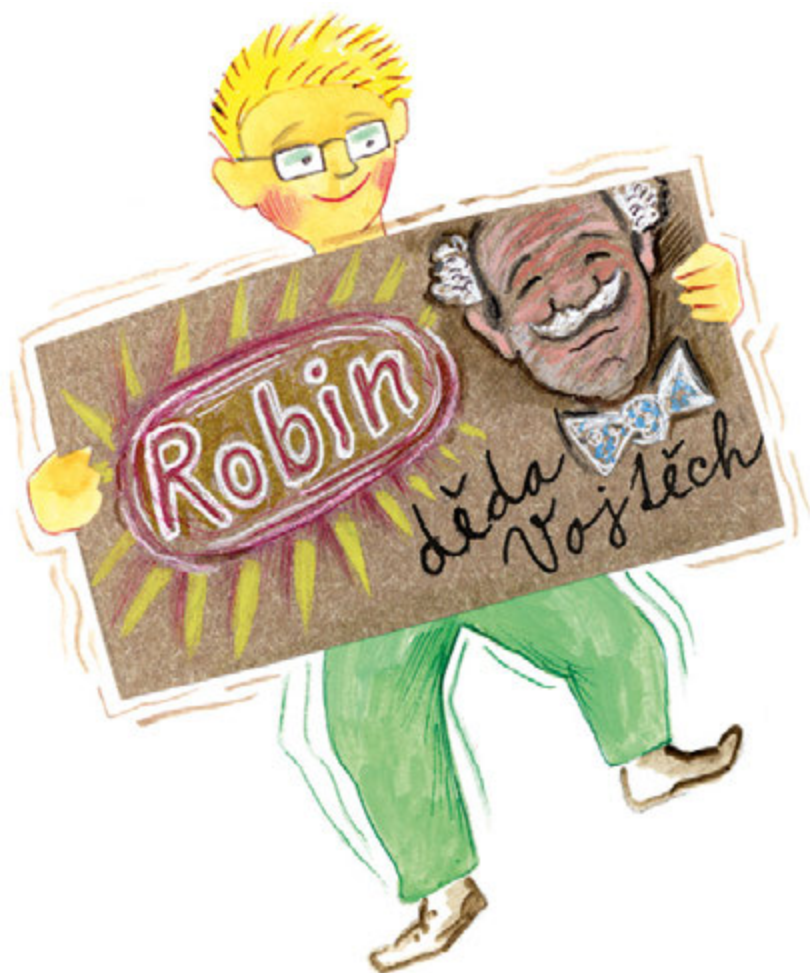
Bráškovu nové jméno nikomu nevadí. Souhlasí s ním i pan učitel Antonín Brouček z 1. A. Veselé křtiny ve třídě mu povolil a nabídl je také ostatním dětem, které budou o druhé jméno stát. Všem však připomenul, že jde jenom o hru, protože takové podpisy na úředních listech nebudou platit. Že jinak to ani být nemůže. Zatím mohou být nová jména k užítku. Pomohou žákům procvičovat paměť, a to je přece moc užitečné.

Robinsonův
ostrov

Podobné nápady jsme probrali i doma s rodiči a je nám už všechno jasné: Dokud bráška nevyhodí zdejší základní školu, budeme mu říkat Robin. Potěšilo ho to a nezapomněl se nám svěřit, že si jméno Vojtěch, které zdědil po dědečkovi, rád schová na pozdější časy – až bude dospělý. Klidně si ho potom vezme zpátky. To potěšilo zase nás.

Rozuzlení starostí s novým jménem je tedy konečně za námi. Myslím si, že nakonec všechno dobře dopadlo a pobavilo každého. A bráška Robin se zase trochu proslavil. Doma i ve škole. Moc mu to přeju.

Prozradím, co ještě o nás vím

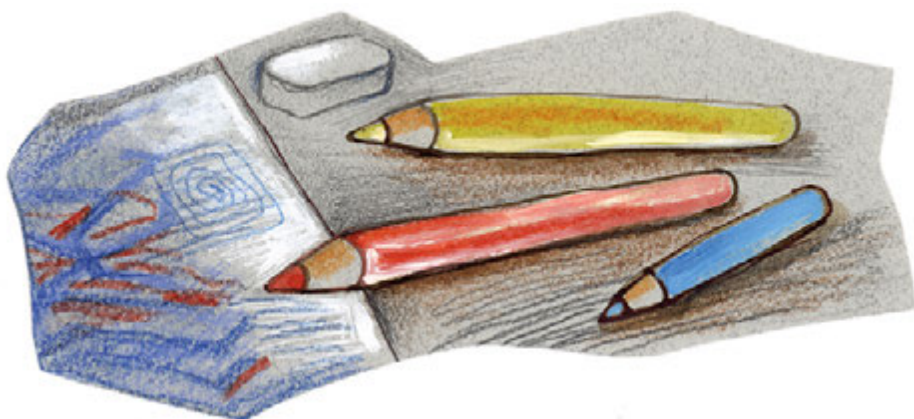
Sotva ráno vyjdeme z domovních dveří, začneme se s Robinem dohadovat, jaký nás asi čeká den a jestli se přihodí něco správného nebo výjimečného. Oba doufáme, že ano.

Já na šťastné dny věřím víc, ale také vím, že štěstí musíme hodně pomáhat. Aby přišlo. Nepadá přece z nebe jako liják z mraku a nečáhá za každým keřem v parku, což Robina pořádně mrzí.

Můj bratr si dělá většinou víc starostí, než musí, a to nosí smůlu. Já se raději pořád usmívám, protože si myslím, že dobrá nálada se vyplácí. Usměvavý člověk má ke štěstí blíž nežli mračoun.

Maminka často opakuje, že se mnou nebyly nikdy žádné starosti. Rodiče mě oslovovali Karkulko-Markulko, ačkoliv jsem Marka a jsem s tím jménem spokojená. Naštěstí maminka s tatínkem na zdobňovaná slova zapomněli, nejsme už s bráškou přece předškoláci.

Hodně se změnilo od té doby, co chodíme do „velké“ školy, ale něco přece jen zůstává. Třeba záliby. Robin rád kreslí, co ho pamtuju. Maminka dokonce tvrdí, že si na hřišti nikdy nehrál s kyblíčkem a nedělal bábovičky jako jiné děti, zato s chutí čmáral prstem do písku. Stěnu v dětském pokoji si pak pletl s tabulí a muselo se u nás malovat častěji, než je zvykem.

Ráda proto věřím, že si Robin v poslední době oblíbil domácí úkoly z kreslení. Nejsou totiž ledajaké. Učitel Antonín Brouček si dává velice záležet na tom, aby pro své žáky vymyslel vždy velmi zvláštní práci. Minulý týden například oznámil: „Namalujte pokoj svých snů. Ve snu je i nemožné možné. Nebojte se tedy pustit svou představivost z provázku na procházku!“

Antonín Brouček rád mluví žertovně a dává přednost fantazii. Svě třídě věnuje hodně času, víc, než musí. Takové štěstí nepotká každého.

Bráška občas vyzvídá, jestli by i mne těšily zvláštní úkoly z kreslení, a určitě ho zajímá, jak bych si s nimi poradila. Neptá se nikdy proto, že by chtěl ode mne „opisovat“ nebo se musel s někým radit. Má přece spoustu vlastních nápadů a představ a při kreslení nepotřebuje žádnou pomoc. Nepotřeboval ji ani minulý týden a hned se nad svým výkresem rozpovídal: „Namaluju pokoj podobný jeskyni. V jeskyni bych chtěl někdy bydlet. Ale nesměla by v ní chybět postel. Té bych se nevzdal ani za nic. Za žádnou cenu!“

Vím o bráškovi, že má rád pohodlí a miluje svou měkkou přikrývku z pravé ovčí vlny. Polštářek vycpaný pohankovými slupkami, který jsem mu dala loni k Vánocům, má také v oblibě. Libuje si, že mu stovky drobounkých slupek v noci šustí a chrastí přímo do ucha. Má pak veselé sny.

Šustění nezní tak příjemně jako šumění moře, ozývající se ve velkých mušlích. Robin by si jednu přál, to vím jistě, ale uznává, že takový dárek se nesežene jenom tak. Je tedy zatím spokojený s chrastivým polštářkem. Do svého obrázku ovšem mušli namaloval. On sám tam leží na pohodlné posteli. Postel je uprostřed jeskyně s nízkým stropem, který má okénko. Podobných kreseb je ostatně i na stěnách několik a myslím si, že vím, proč to tak všechno je.

Robin si totiž v kuchyni „stavěl“ pozorovatelnu. Hned vysvětlím jak. Střecha nad hlavou – to byla deska stolu přikrytá starým dlouhým prostěradlem. Maminka Robinovi věnovala to nejpotřebovanější a už vetché, aby si mohl látku kdekoliv nastříhnout a udělat

v ní díрку. Jakési pozorovací kukátko. Bráška se takovými kukátky rád díval a vyprávěl, co za nimi vidí. Viděl opravdu neuvěřitelné věci. Nikdo z naší rodiny nemá tak úžasnou představivost.

Letos na jaře otiskli Robinovi v místních novinách jeden jeho obrázek. Na dětské stránce. Bylo to o Velikonocích a bráška tenkrát namaloval zajíce, který má místo ucha pomlázku a v žaludku čtyřlístek. Skoro se tou kresbou proslavil, ale vůbec nezpychnul.

Na úspěchy nemyslí a na slávu si rozhodně nepotrpí.

Ještě o Robinovi

Určitě nebudu lhát, když na brášku prozradím, jak se mu ve škole vedlo, dokud měl paní učitelku Hýskovou. Stížnosti tehdy nebraly konce a jedničku neměl Robin do pololetí ani jedinou. Zato v poznámkovém sešitku o chování žáka V. Hráška bylo tolik napomenutí, že byl za chvíli plný. Robin, tenkrát ještě Vojta, s paní učitelkou vůbec nevycházela. Možná se všechno dělo jenom proto, že se tolik lišil od svých čtrnácti spolužaček a dvou spolužáků.

Je jisté, že můj bráška opravdu jinak sedí, jinak se vrtí, jindy se hlásí a jindy mluví, jinak se ptá, jinak sní a uvažuje, zkrátka většinou dělá něco jiného než ostatní. Musím uznat, že s tím si hned tak někdo neporadí. Paní učitelka Hýsková nad Vojtou zlomila hůl, jak se říká o někom, kdo je nenapravitelný.

Vojta-Robin ovšem napravitelný je. Trápení se školou ho opustilo, když se ve druhém pololetí přistěhoval do našeho města Antonín Brouček a paní učitelku Hýskovou vystřídal. Všechno byla šťastná náhoda a od té doby se bráška do školy hrne a neloudá. Také strach z učení se vytratil jako ranní pára nad jezírkem v parku před naším domem. Každý den kolem toho jezírka s Robinem chodíme.

Všichni naši spolužáci o nás vědí, že jsme „děti z ostrova“. Stará čtvrt nám připadá jako jeden rozlehlý park, na jehož konci kdysi vzniklo několik krátkých ulic. V jedné z nich v řadovém domě bydlíme. Zkrátka na opačné straně města než všechny děti z naší školy.

Maminka nedávno poznamenala, že je kolem nás víc stromů než lidí. A ti lidé stárnou, děti jim odcházejí a nové nepřibývají.

S Robinem si někdy říkáme, že jsme tu od dětí opuštění. Přátele si tedy hledáme mezi dospělými a je to docela zábavné. Moc dobře si například rozumíme s panem Světlíčkem, který má kousek od nás malé papírnictví. Ten obchod si před pár lety pronajal i s kocourem Kiliánem, kterému říkáme Kilda a přátelíme se s ním také.

Doma žádné zvíře mít nemůžeme. Rodiče nechtějí, abychom v malém bytě chovali psa nebo kočku. I kdyby to však chtěli, ne-

dovolí to náš domácí Mojmír Taras. Je moc přísný na čistotu v domě a nepříjemný ke všem nájemníkům, takže jeho jediného za kama-ráda nechceme.

Panu Světlíčkoví smíme říkat strýčku Ludvíku. Často ho navštěvujeme. Nás zase navštěvují nejbližší sousedé. V domě s námi bydlí několik starších nájemníků, kterým je smutno a nemají si s kým popovídat. Také občas potřebují nějakou pomoc. Někdo se přijde zeptat i na nedůležité věci, a právě v takových otázkách si libuje hlavně paní Heldová, jejíž dveře jsou na chodbě nejbliž našich. Každé její zazvonění znamená, že ztratíme trochu času. Někdy docela hodně.

Naposled se ztráta času konala předešlou sobotu. Právě jsme se chystali posadit k obědu, když se paní Heldová přišla zeptat na předpověď počasí. Tvrdila, že z rádia ji nezaslechla, ačkoliv rozhlas nevypíná skoro nikdy. Neobešla by se bez nejrůznějších hlášení a reklamy, ani bez pohádek nebo zpráv z celého světa, ani bez hudby, od té nejjemnější až po křiklavou, jak sama říká. Nemá ráda ticho, protože jí připomíná osamělost. Pro ni je klid a bezvětrí dokonalá hrůza.

Já ticho ráda mám a myslím si, že ho někdy potřebuje každý. Každý kromě paní Heldové. Její uši jsou stále ochotné přijímat všechny hluky, a přesto nebo právě proto, že jich slyší tolik, někdy docela splynou. A potom je paní Heldová hned nešťastná a zazvoní u Hrášků, tedy u nás.

„Nezlobte se, ale...“ opakuje vždy stejná slova s úplnou pravidelností a napjatě čeká, že ji začneme ujišťovat o tom, jak rádi si s ní promluvíme.

„Nezlobte se, ale...“ řekla i předešlou sobotu a hned pokračovala, „ráda bych se s vámi poradila. Právě se chystám umývat kuchyňské okno, ale nehodlám dělat zbytečnou práci. Venku je podezřelé dusno a obloha vypadá divně. Nevím, jestli dnes nemá náhodou pršet. Umývat a leštit okna před deštěm je zbytečná práce, ale to jistě víte, to jsem snad ani nemusela podotýkat, vidíte...“

Venku to na déšť nevypadalo, maminka však usoudila, že by se paní Heldová neměla do mytí oken pouštět dnes ani zítra. Už kvůli

tomu, že pro starší osoby je dost nebezpečné stát na kuchyňské stoličce nebo štaflích a balancovat na nich s mokrým hadrem v ruce u otevřeného okna. Raději slíbila, že v některém z příštích dnů přijde paní Heldové pomoci s jarním úklidem.

Maminka už je taková. Zkrátka hodná.

Robin ovšem žárlí. Nejráději by maminku nikam nepouštěl a měl ji stále doma a jenom pro sebe. Kromě toho vyčítá paní Heldové tloušťku a myslí si, že by ji měla rozhýbávat. Trochu pohybu přece nikomu neškodí. My ostatní však víme, že se paní Heldové nena-douvají tváře a boky z vanilkových věnečků a sušenek nebo sladkých dortů. Ona tloušťku zdělila a zbavit se jí sotva může.

Tatínek naši sousedku kvůli tak hloupému dědictví velice lituje. Je stejný jako maminka, která nám čas od času připomene: „Naše domácnost není žádná krabice s víkem, pod nímž bychom se měli schovávat a být jen sami pro sebe.“

„Jsme tu i pro druhé,“ dodává tatínek.

Takže už zkrátka víme a přijali jsme za své, že s bytem ve Staré čtvrti jako by nám na úřadě přidělili i starost o opuštěné lidi v domě, a zvláště o paní Heldovou.

Robin nás stále překvapuje

Robin všechno uzná, ale stejně si myslí své. Hned v neděli zrána znovu dlouze přemítal o tloustnutí a nakonec prohlásil: „Radši trochu zhubnu do zásoby, kdybych později náhodou ztloustnul.“

Pak nás ještě ujistil, že místo chůze bude teď běhat. I doma. Maminka zdvihla oči ke stropu, ale tatínek zůstal klidný.

„Jen ho nechte být,“ mávl rukou. „Taková věc je neproveditelná. V malém bytě určitě.“

Robin na to neřekl už nic, ale další den, v pondělí, si vzpomněl, že „od teď“ bude alespoň snídat za pochodu. Zkrátka se projde kolem kuchyňského stolu s rohlíkem v ruce. Aby rohlík hned „rozchodil“.

Tatínek tentokrát nemohl mlčet, i když nerad někoho napomíná nebo někomu něco vylouvá. Udělal Robinovi přednášku o zdraví a zakončil ji slovy: „Představ si, že by ti tak hloupý zvyk zůstal na pořád a ty by ses už v klidu nikdy nenajedl. Je také jisté, že bychom

už nikdy nemohli jít do žádné restaurace na oběd, ani na větrníky do cukrárny.“

Tatínek se náhle rozesmál při představě, jak by taková návštěva dopadla. Chvilku jsme se pak všichni bavili popisováním příběhů, ve kterých by se lidé podobní Robinovi v kdekakém lokále potkávali mezi stoly, vráželi do sebe, občas se polili polévkou nebo píchli za pochodu vidličkou a uklouzli po rozlité omáče.

Robin se také pochechtával a nakonec tolik smál, že se musel posadit na kuchyňskou židli. A už od stolu nevstal a normálně se nasnídal.

Doufali jsme, že tím jeho usilování o hubnutí skončilo. Bylo to tak.

Robin ovšem s pocitem spokojenosti většinou dlouho nevydrží a další nápad na sebe nedal dlouho čekat.

Když si před odchodem do školy zavazoval u svých oblíbených polobotek tkaničky, přetrhla se mu jedna z nich v nejnevhodnější chvíli. Měli jsme už hodně naspěch. Robin přesto hledal dlouho provázek, kterým by tkaničku nahradil. Udělal spoustu nepořádku a maminka ho nemohla přehlédnout, ostatně ani to, že bráška najednou bez rozmyslu nebo spíš schválně vytáhl z police svoje staré a také delší čas nenošené polobotky.

„Vždyť jsou už opravdu k ničemu,“ domlouvala bráškově maminka, když viděla, že se chystá vyšlápnout si v tom nemožném obutí. „Odřená kůže by tolik nevadila, ale tvoje palce by se z ní mohly každou chvilku vyklubat jako kuřátka z vejce. Víš, jakou bys měl ostudu? Jen omylem jsem ty boty dávno nevyhodila, ale hned to napravím,“ dodala rozhodně a chystala se zabalit je do novin a odnést do popelnice.

„To nesmíš!“ téměř vykřikl Robin a nabíral přitom nějak divně dech a trochu funěl, což dělá vždycky, když je hodně rozčilený.

Medvědí boty (název dostaly podle hnědé barvy a měkké kůže) měl bráška rád od první chvíle a zřejmě si tehdy myslel, že se s nimi nikdy nebude muset rozloučit. Že tak nějak porostou s ním. Když si teď představoval, jak jeho oblíbené medvědky leží mezi slupkami z brambor a střepy, navíc utlačované horou smetí, málem se rozbřečel.

Bitvu o staré boty však s maminkou stejně prohrál.

Naše ranní zdržení bylo dost velké, ale ještě nekončilo, protože Robin si náhle vzpomněl, že nemá v tašce domácí úkol – papírového motýla. Všichni jsme si pamatovali, že v neděli pečlivě vystřihoval a lepil jakási motýlí křídla z novinového papíru a ujišťoval nás, že vyrobí motýla-zpravodaje. Určitě si představoval, jak obletí celou třídu, když už ne celý svět.

Motýl byl opravdu zvláštní jako všechno, co Robin dělá. Jenomže se ztratil.

„Večer jsem toho tvého ‚zpravodaje‘ ve vašem pokoji neviděla,“ rozpomínala se maminka, „musí být tedy někde jinde.“

„A díval ses pod postel?“ vyptával se tatínek.

S hledáním jsme pomáhali všichni, motýl však nebyl k nalezení. Mne přemáhal pocit, že snad během noci ožil a opustil naši domácnost. Byl to úplný nesmysl, ale přesto jsem řekla: „Nejspíš uletěl ven do parku, měli jsme přece pootevřené okno. Třeba ho objevíme cestou do školy. Už abychom šli!“

„Já bez motýla nejdu!“ zatvrdil se Robin. „Učitel Brouček by si mohl myslet, že jsem si s úkolem neporadil.“